

Alphonse de Lamartine: LE PAPILLON / MOTYLEK (tł. Ela Binswanger)

Alphonse de Lamartine: MOTYLEK

Urodzić się z wiosną, umierać z różami,
W powiewie zefirka nawigować w niebie,
Z rozkwitającymi flirtować kwiatami,
Światłem się upijać, chłonąć błękit w siebie,
Strząsać z młodych skrzydeł wonny kwietny pyłek,
Lecieć tam gdzie wieczność z wietrzykiem na chwilę,
Oto w los magiczny zaklęty motylek!
Senne przeznaczenie, które się nie spełni,
Wszystko ma na dotyk, nie doczeka pełni,
W końcu rozkosz w raju czeka nań, to tyle!

(tł. Ela Binswanger)

*

Alphonse de Lamartine: LE PAPILLON

Naître avec le printemps, mourir avec les roses,
Sur l'aile du zéphyr nager dans un ciel pur,
Balancé sur le sein des fleurs à peine écloses,
S'enivrer de parfums, de lumière et d'azur,
Secouant, jeune encor, la poudre de ses ailes,
S'envoler comme un souffle aux voûtes éternelles,
Voilà du papillon le destin enchanté!
Il ressemble au désir, qui jamais ne se pose,
Et sans se satisfaire, effleurant toute chose,
Retourne enfin au ciel chercher la volupté!

*

Alphonse de Lamartine, właśc. Alphonse Marie Louis de Prat de Lamartine (21 października 1790 w Mâcon - 28 lutego 1869 w Paryżu) - polityk, pacyfista i pisarz, tradycyjnie uważany za pierwszego twórcę francuskiego romantyzmu.

Urodził się w Burgundii w rodzinie francuskiej prowincjonalnej arystokracji. W późniejszym czasie uznany za pierwszego i chyba najbardziej znaczącego francuskiego poetę romantycznego Lamartine wychowany został przez gorliwych katolików, ale z czasem sam uznał się za panteistę.

W pewnym momencie coraz większą rolę w jego życiu zaczynała odgrywać polityka, w którą zaangażował się po stronie ruchów republikańskich i rewolucyjnych. Był jednym z przywódców rewolucji roku 1848, kiedy obalono króla Ludwika Filipa i proklamowano II Republikę. Lamartine pełnił w niej od 24 lutego do 11 maja 1848 funkcję ministra spraw zagranicznych. Między majem a czerwcem 1848 Lamartine zasiadał w Komisji Wykonawczej, która odgrywała rolę kolegialnej głowy państwa. Nawoływał wtedy do zniesienia niewolnictwa i kary śmierci. Skłaniał się też wyraźnie do idei demokracji i pacyfizmu.

Zgłosił swoją kandydaturę w wyborach prezydenckich pod koniec roku 1848, stając między innymi przeciwko

bratankowi Napoleonowi I i Ludwikowi Napoleonowi Bonaparte, powołując się w tym ostatnim przypadku na fakt, iż prezydentem, wedle nowego prawa, nie może zostać ktoś, kto kiedykolwiek utracił francuskie obywatelstwo (Ludwik Napoleon był zaś wygnany kilkakrotnie z kraju), ale ten argument nie został przyjęty. Licząc, że Ludwik Napoleon nie zdobędzie wymaganej większości 1/3 głosów powszechnych, Lamartine wierzył, że dzięki swej popularności i elokwencji zostanie bez trudu wybrany przez Zgromadzenie Narodowe. Mimo to Ludwik Napoleon wygrał wybory przytłaczającą, sięgającą ponad 70%, przewagą głosów, a Lamartine w ostatniej chwili wycofał swoją kandydaturę, uzyskując wszakże kilkanaście tysięcy głosów.

(z Wiki)